

ÚVODNÍK

Hodina do začátku prvního představení. Všude po divadle pobíhají oranžový umpalumpové a ladí poslední detaily před začátkem již 5. ročníku Ostravských bucharů. Soubor divadla Devítka, ve svých pomerančových repre trikotech, si dává velice záležet. Jedná se sice o pátý ročník, ale poprvé zde v Michálkovicích. Poprvé v sále místního kulturního domu, který dostal tu čest následujících 5 dní hostit krajskou přehlídku amatérských divadelních souborů. Opět se můžeme těšit na plejádu krajských souborů, které se mezi sebou „poprou“ o postup na divadelní piknik Volyně. Opět budeme svědky veselých situací, smutných momentů, lehce upravených historických faktů a hereckých výkonů, které si zaslouží ten nejbujarejší potlesk, jakého jsou lidské ruce schopny.

Nové podoby se dočkala i porota. Dvojici drahých dam věrní diváci bucharů znají, jsou to PhDr. Hana Cisovská a Bc. Věra Vojtková. Pomyslným třetím do páru je nový předseda odborné poroty MgA. Vladimír Fekar. Tuto trojici samozřejmě uvidíte v hledišti během všech představení, ale hlavně na odborných seminářích, které vždy proběhnou po každém odehraném kusu. Zde dojde k hodnocení právě viděné hry a bude probíhat diskuze, ve které moc rádi uvidíme diváky představení.

Šestá hodina se nezadržitelně blíží. Opona se chvěje nedočkavostí, už aby se konečně zvedla a světla nervózně problikávají, neboť už už chtějí nasvítit prkna, která znamenají svět.

Rád vidím ze své rohové redakční pozice plnící se sál. Kdyby na mě nezbylo místo hledišti, bylo by to nemilé, ale zároveň skvělé. Přítomen je i pan starosta Michálkovic Ing. Martin Juroška a jeden z otců zakladatelů celého festivalu Jiří Sekáč. Snad nebude potřeba žádný Cimrmanovský Vichr z hor...

Šéfredaktor Rachotu po Bucharech – Michal Rychtr alias „fotografista“

PS: jdeme s dobou a další letošní novinkou je fungující facebookovská stránka, kde se snažíme vkládat veškeré aktuální info včetně novinek.

Najdete nás na www.facebook.com/ostravskebuchary.



ODBORNÍ LEKTOŘI - POROTA

MgA. Vladimír Fekar – předseda poroty

Absolvent Slezské univerzity Opava (obor česká jazyk a literatura, její dokumentace a tvořivé využití) a JAMU Brno (obor divadelní dramaturgie). Od roku 2003 je dramaturgem Městského divadla ve Zlíně. Předtím působil na české scéně v Českém Těšíně. Jako dramaturg hostoval i na jiných scénách (Olomouc, Hradec Králové, Praha). Příležitostně píše dramatické texty (Palubní deník Hanzelky a Zikmunda, Tenkrát na zabíjačce, Sestra, Dvojhlas, Andromaché, Kabaret Astragal a další), rozhlasové hry (Jiné moře) nebo připravuje adaptace a dramatizace společně s režiséry (Tracyho tygr, Odile, Masky, Modré květy a další). Z ostravské kultury jej ovlivnilo krátké, ale intenzivní pracovní setkání s režisérem Josefem Janíkem na dvou inscenacích.

Vyučuje na ZSVOŠU ve Zlíně. Očekává, že na Bucharech to bude rachot ☺.



PhDr. Hana Cisovská

se zabývá mnoho let dramatickou výchovou a divadelními aktivitami v jejích nejružnějších podobách. Vedla amatérský divadelní soubor na Středním odborném učilišti Vítkovice, učila na Základní umělecké škole (tenkrát ještě pod názvem Lidová škola umění) literárně – dramatický obor (v Odrách!), učila na Střední škole Zdeňka Matějčka v Ostravě- Porubě osobnostní a dramatickou výchovu, učila na Janáčkově konzervatoři v Ostravě pohybovou výchovu, zabývala se dramaterapií v komunitě pro léčbu drogových závislostí – to většinou na částečný úvazek. Na plno se věnuje výuce dramatické výchovy

a komunikativních dovedností na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity v Ostravě a pomáhá připravovat budoucí učitele, vychovatele a speciální pedagogy.

Bc. Věra Vojtková

Absolvovala na ostravské konzervatoři (obor herectví), na Pedagogické fakultě Ostravské univerzity vystudovala obor speciální pedagogika (zaměření na logopedii).

Pravidelně hostuje v Těšínském divadle. Působí jako členka poroty dětských a studentských recitačních soutěží.

Od roku 1995 vyučuje na Janáčkově konzervatoři a Gymnáziu v Ostravě předměty jevištní mluva a umělecký přednes (na oboru hudebně dramatické umění), pedagogiku a psychologii (na oboru tanec).

**Den PRVNÍ**

Středa 25.3.
18.00 hodin

KUKO Frýdek-Místek
Silke Hassler: ZÁRUKA TOUHY

„Ale já byla vždy vzorná matka!“ – „No já taky ještě nikdy nezakládala bordel!“

Takzvaným otvíračem pátého ročníku je jeden z reprezentantů divadla Čtyřlístek, které letos slaví již 125 let existence, aktuálně 3 roky starý soubor KUKO. V ansáblu najdeme zejména ženy, které v tomto



složení zvládly za svou krátkou historii (KUKA) již dvě hry pro dospělé a jednu pohádku. Převážně pod taktovkou režiséra Emila Kopčáka, který, jakožto vyslanec mužského pohlaví, se dokonce zjeví na jevišti během pro nás připravené hry s názvem Záruka touhy.

Člověka při hopsání na fitness balonu napadne ledasco. Že je mu špatně, že to klokan v mamčině kapse nemá jednoduché nebo že na takové skákání je už člověk starý. Postarší (v nejlepších letech) hrdinky divadelní hry, jmenovitě Inge, Gerda a Klára, napadlo, že

když jsou jejich protějšky nemocné/mrtvé/žádné, tak takový „veřejný dům“ vlastně není špatný nápad. A co nevidět se pustily do příprav, které dokonale odhalily rozdílné charaktery v naší trojici. Od bohémské herečky, přes informacemi našprtanou vdovu, až nakonec po pečení a něze se věnující důchodkyni. Seznámení s pestrým nákupem erotických pomůcek však zdaleka nevyvolá takový rozruch, jako s prvním klientem, ze kterého se vyklube úředník z finančního úřadu na „počítačem náhodně vybrané“ kontrole. Že ale láska, pravda a štrůdl vždy zvítězí, na to si lze vsadit. Jen ty ceny - půl hodina za 900. „Bez dph, ale zato s kondomem.“

OHLASY DIVÁCTVA:

„Povedené dámy.“ ♦ „Hezké.“ ♦ „Líbilo se mi.“ ♦ „Zábavné.“ ♦ „Hodně zajímavé, především téma.“ ♦ „Působilo to na mne jako rozhlasová hra“

ROZHOVOR S HERCI:

Pro první zpověď jsem si nemohl vybrat nikoho zkušenějšího, nežli herečku, co hraje herečku. Paní Jarmila Lipková alias Gerda Beckerová alias Chantal. Rozhovor pobíhal přímo v šatně, takže panovala příjemná a veselá atmosféra.

První otázka, jak je naším špatným zvykem, se vždy vztahuje k představení. Kdy je podle Vás člověk opravdu starý?

Jak se cítí. Znáám lidi, kteří jsou ve 30 starci, psychicky a znám lidi, kterým je třeba 70 a jsou stále mladíci. Psychicky.

Jak se Vám tato hra s velice pepným tématem zkoušela?

No, jak jsem ji dostala, tak mi dal režisér na vybrání, kterou z těch tří rolí bych si vzala. Já jsem si myslela, že ta Klára. Ta je taková nejslušnější. No ale on říká: přečti si Gerdu. A já si ji přečetla a řekla jsem si, že tu roli nedám. A ono je to takové lechtivé a já nevím. Ale pak jsem se do Gerdy zamilovala, protože jsem zjistila, že to není až tak jako vulgární, to v žádném případě. Že to má svou hloubku. A ta Gerda je úžasná, už jsem se ji nevzdala.



Co Vás přivedlo k divadlu?

K divadlu mě přivedla touha už z dětství. Takhle, já jsem si psala jako malá deník a teprve teď jsem si vzpomněla, že v tom deníku, když mi bylo 17, kdy jsem chodila na ekonomickou školu, tak vždy jsem vynikala v projevu, v básničkách...v literárních úlohách. Až dokonce profesorky říkaly: to jsi nepsala ty! To jsem si přečetla teď v důchodu, ale už na základní škole jsem si pamatovala dobře básničky, protože jsem měla dobrou paměť a prostě mě to táhlo k divadlu, ale neměla jsem možnost. Až když jsem měla dvě děti, tak jsem si přečetla v nějakém místním plátku, že hledají do souboru další herečky a herce a já jsem si řekla: teď už nemám malé děti a tak jsem to zkusila a slyšela: holka, ty máš talent.

Jak je to už dlouho, co se věnujete divadlu?

Od roku 87.

Je to pro Vás stále stejná zábava? Vyvolává to ve Vás stejné pocity?

Nejen to. Je to pro mě mnohem přitažlivější. Já už jsem třeba před 10 lety říkala: já už nebudu, teď budu napovídat a to je dobrá věc, protože jedete na představení někam a nejste vidět, ale můžete s nimi jet. A pak přišel právě režisér pan Kopčák a řekl: mám pro tebe tady tu roli, šedesátnice. A mě právě bylo šedesát a říkám si: já to mám jako dárek k narozeninám, jo. A tak vlastně na sklonku života (smích), ale

v podstatě takhle v pozdním mládí jsem zjistila, že mě nakopnul a mám ten největší úspěch, co jsem kdy měla.

Co byste doporučila všem začínajícím hercům?

Chuť. Chuť do života, elán. A trošku se dívat. Takhle, mě nejvíce ovlivnily, já nemám žádné herecké vzdělání, a nejvíce mě ovlivnily právě české inscenace. Kde jsem viděla úžasné herce z národního divadla a tak. Dodneška se dívám na herce nebo představení v České televizi a sleduju, jakým způsobem jednají, jak reagují, jakým způsobem vnímají reakce lidí. A taky se dívat kolem sebe, třeba jít do hospody, to je jedno. A dívat se, jak ty lidi reagují. Prostě vidět ten život kolem sebe. A potom dělat třeba párkrát nápovědu.

HODNOCENÍ POROTY:

Kuko nás učí, jak se stát v šedesáti prostitutkou.

Buchary udeřily. A ženy se na stará kolena roztoužily. V hořké komedii Touha bez záruky Silke Hasler



(divadelní soubor KUKO Frýdek-Místek) se rozhodnou tři dámy věku vyššího, jež samy sebe označují jako dámy věku středního, že změní své dosavadní vyprahlé a na sexuální zážitky skoupé životy a oblaží je dobrodružstvím, jež změní podzimy jejich životů a vytrhne je z monotónního životního stylu. A tak se, zatímco trpíc poskakují na fitness balonech, držíce se úpěnlivě tykadélek ve tvaru mužského přirození, rozhodnou k odvážnému marketinkovému tahu, vyplní díru

na trhu. A rozjedou nevěstinec starších a pokročilých, v nichž ony tři se ujmou hlavních rolí. Lechtivé téma, humor na hraně lascivnosti a prvoplánovosti, ale také nesmírně sympatická energie oněch dam, to je základní charakteristika inscenace. Hra je spíše rozvitou anekdotou o nenaplněném stáří a osamělosti, je triem Jana Pališková, Jarmila Lipková, Ludmila Deutscherová hrána tak trochu jako televarieté, jako vtipné skeče v komunikaci s divákem, postavy sice nedrží pevné kontury po celou dobu příběhu, ale to nevadí. Místy je jednání statické, ale to nevadí. Mnohdy se plně nevyužije možností, které nové a nové situace, do níž se postavy dostávají, nabízejí. Energie dam nakonec rozhodne, že odpouštíme i lascivnosti textu. Zůstává spíše příjemný dojem z toho, jak dámy své téma berou za své, s nadhledem a hravě. A to přesto, že si, odpusťte tento lechtivý výraz, nakonec na bucharech s klienty svého podniku ani nezabudí.

Za lektory: Vladimír Fekar



Den DRUHÝ

Čtvrtek 26.3.
18.00 hodin**ŠAMU Štítina**
Jaromír Břehový: ZÁTIŠÍ S LOUTNOU*„Nenosím kytky, protože kytky chlastají a já nesnáším konkurenci“*

Štítinská akademie múzických umění funguje od roku 2001 jako organizační složka obce Štítina. Navázali tak na téměř devadesátiletou tradici divadla v obci. Každý rok dokázali nastudovat novou hru a v roce 2014 dokonce tři včetně pohádky. ŠAMU má ve své obci obdobné starosti jako v dnešních dnech Devítka, neboť každý rok pořádá vlastní oblastní přehlídku s názvem Štívadlo. Z té se jim povedlo pětkrát



se nominovat na celostátní přehlídku Krakonošův divadelní podzim, kde dokázali vyhrát třikrát za sebou. Což jim přineslo také zasloužené tři účasti na mezinárodní přehlídce Jiráskův Hronov. Pro diváky našeho festivalu si připravily „krutou komedii“ Jaromíra Břehového : Zátiší s loutnou.

Tři dámy jsme viděli včera, tři dámy vidíme i dnes. O něco mladší, ale s o to více problémy na krku. Tři dcery věřící matky, které od ní obdržely jména jako vystřižena z ruského historického románu. Jakoby nestačilo, že má každá jiného otce, tak je jejich rozdílné

životní cesty přivedly do domu po mamince a bez peněz nazbyt. Jedna se modlí, tak má za tři, jenže její dcerunka je spíš pekelně vykutálená. Druhá pije za tři a pro silné slovo rozhodně nejde daleko. Ta poslední, nejmladší, odchází do zaslouženého učitelského důchodu. A právě okamžik společného důchodového věku všech tří hrdinek splnil podmínku dědictví, které v podobě vzácného obrazu spadlo dcerám do klína. Ale zálsusk na něj má notář, dcerunka, volyňská posluhovačka, exekutor alias eskalátor a i jeho DIS-pomocnice, která je tupá jak vagon starých bruslí. Dojde na zbraně, dojde na vyjednávání a patrně dojde pivo.

OHLASY DIVÁCTVA:

„Pěkné to bylo.“ ♦ „Jasná jedna minus.“ ♦ „Povedené dámy“ ♦ „Zdlouhavé“ ♦ „Od tohoto souboru jsem očekával více“

ROZHOVOR S HERCI:

Vtipným pojivem dnešního představení byla postava posluhovačky, volyňské Češky Kači, kterou ztvárnila svou veselou povahou nepřehlédnutelná Michaela Kupková. Tu redakce (já) ulovila v početném souboru divadla ŠAMU a v rychlosti vyzpovídala. Každé zasmání se a výbuch bujaří je vyjádřen emotikonou ☺ , to abych zkrátil zápis rozhovoru. Ten jsem tímto vysvětlením zase natáhl, takže... ☺

Ve hře hrajete Volyňskou Češku, která neumí moc dobře česky a užívá nespočet výrazů. Kolik z nich, a bylo jich opravdu hodně, opravdu existuje ve slovanských jazycích a kolik jste si jich sama vymyslela?

No hodně je toho samozřejmě ze scénáře a něco jsem si lehce upravila dle ještě znalostí ruštiny ze školy ☺ Ale jako více méně je to scénářem dané.



V soboru je na první pohled velká většina žen, jak se Vám zkouší v takovém sestavení?

Výborně! Výborně se nám zkouší, protože jsme opravdu výborný kolektiv, kde fakt není absolutně žádný problém ☺

Klasická otázka: jak jste se dostala k divadlu?

☺ Vlastně... vyhrála jsem konkurz ☺ nene, víceméně exekutor (eskalátor) je kolega z práce a oslovil mě. Takže jsem říkala: zkusím to ☺

Je to Vaše první role nebo už delší dobu hrajete?

Ano, je to moje první role.

Blahopřeji ☺

Děkuji ☺

Co se Vám na divadle nejvíce líbí, co Vás nejvíce baví ze všeho?

Nejvíc mě baví, když to někdo z kolegů splete a my se tomu můžeme smát ☺ To je tak asi jako fakt. Takže to vlastně děláme pro radost. Děláme to pro lidi a máme i takový ten dobrý pocit, že jsme lidi pobavili.

Máte v plánu se podívat na další představení Ostravských Bucharů?

Nejsem si jistá, jestli úplně Buchary budeme stíhat, protože je to pro nás trošičku kilometrově dál, ale u nás na Štítině je zase Štívadlo a tam určitě uvidím vše ☺

HODNOCENÍ POROTY:

Zkušený soubor ŠAMU Štítina si vybral hru známého a u ochotnických souborů oblíbeného autora Jaromíra Břehového Zátíší s loutnou. V obýváku vilky, ve které bydlí tři stárnoucí dámy a jejich posluhovačka se rozehrává příběh, na jehož začátku je nečekané dědictví v podobě vzácného obrazu.



Můžeme tak sledovat nejen zápletku s nabýváním a opětovným pozbýváním majetku, ale hra také nabízí možnost sledovat vztah tří sester, jejich společné soužití i sem tam probleskující touhu po lepším životě (v textu můžeme najít i jakousi paralelu ke Třem sestrám A. P. Čechova).

Režisér Václav Benda volí realistické prostředky vyprávění příběhu. Od scénografie, která velmi dobře zprostředkuje atmosféru domova pro starší dámy, pracuje s detaily (např. motiv ruských kořenů rodiny), přes kostýmy, které pomáhají charakterizovat jednotlivé postavy, hudební složku až k samotnému herectví, které je velmi přirozené. Je vidět jednotné vedení

režiséra i celkovou sehranost celého souboru. Přesto, že je zkušenost jednotlivých herců různá, soubor působí jako celek. Velmi dobře se daří herecky charakterizovat jednotlivé postavy, zejména vystihnout povahy sester. Pokulhává temporytmus představení, jakoby plyne v čase bez velkých zvrátů, dominuje slovo. Jednotlivé situace jsou hrány tak, že mají stejnou důležitost, schází „komentář“ postav k situacím, které posunují děj (např. když sestry dostanou dopis o dědictví, příchod exekutora a zabavení majetku atd.). Zdá se, jakoby postavy prožívaly všechny situace stejně. V diskusi nad představením padla také otázka, zda by většímu spádu i jasnějšímu sdělení tématu této hry neslušel více žánr frašky. Přesto, že jde o soubor vybavený hereckými dovednostmi, v toto hře jsou ještě rezervy v dynamice jednotlivých dialogů a také je třeba pracovat na přesnější artikulaci.

Přes tyto výhrady patří představení štítinských k velmi příjemným zážitkům letošní přehlídky, je ukázkou nejen nadšení, ale také poctivého přístupu k divadlu.

Za lektory: Hana Cisovská



Den TŘETÍ

Pátek 27.3.
18.00 hodin

K.V.A.S. Karviná
Bengt Ahlfors: DIVADELNÍ KOMEDIE

„Nevěděla jsem, jestli jste chtěl malé s mlíkem nebo velké bez mlíka nebo s mlékem a cukrem a nebo bez cukru a bez mléka, tak jsem vzala chlebiček“

Kulturní Vibrace A Stresy existují již od kulatého roku 1999. V Městském domě kultury v Karviné fungují jednak jako divadlo činoherních představení od známých autorů, jednak jako pořadatelé večerů poezie a monologů. Divákům širokého a rázovitého okolí představili již 9 celovečerních her a nejúspěšnější byla samozřejmě hra Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka, která soubor dovedla až na národní přehlídku amatérských souborů ve Volyni.



V divadle o divadle. Není jednoduché hrát divadlo, natož hrát divadlo o hraní divadla. V souboru městského divadla nalezneme pestrou squadru nejrozumnějších prototypů pohrom. Hlavního herce Péra alias Don Juana, Lottu toužící po větších rolích, Harryho toužícího po větších penězích, nikdy tichou paní Johnson, melancholického hipstera alias autora hry a slavnou, ale bohužel příliš dlouho slavnou, operní děvu Lindu Molin. Jak toto kočírovat, to neví ani zkušený inspicient Oskar, ani precizní a zoufalá režisérka Matylda. Zvláště, když herci nehrají nebo hrají moc, autoři nepíší nebo se upíší, zvukaři střílejí, děvy zpívají, rada

(nikoliv Petr) zakazuje a Oskar zapisuje. Pěkná komedie.

OHLASY DIVÁCTVA:

„Velice hezké“ ♦ „Líbilo se mi to“ ♦ „Vy dáváte jedničku, já dám tedy dvojku“ ♦ „Šikovní byli“

ROZHOVOR S HERCI:

Dalším zpovídaným byl, ve hře autor - v životě herec/režisér, Lukáš Adámek. Každého spisovatele totiž zpovídáme, abychom se taky něco naučili. Nechtěl. Ale musel 😊

Co si jakožto herec myslíte o autorech divadelních her?

O autorech? Že to jsou šikovní lidé. ☹ Já třeba nedokážu nikdy nic smysluplného napsat asi. Takhle jako představa, že bych měl něco napsat, je šílená. Já obdivuju lidi, kteří něco takového dokážou. Napsat hru, knihu a ještě když to má hlavu a patu. A když je to zajímavé. To bych nedal 😊

Jak vypadaly vaše slohovky na základní škole?

Slohovky na základce? Tam jsem ještě kupodivu napsal, ale nevím, jak jsem to dokázal 😊



Vypadá to, že jste v souboru nejmladší, nese si to sebou nějaká rizika?

Rizika, no tak teď už to není tak rapidně viditelné, že jsem nejmladší, tak už to trochu jde, ale na začátku to bylo kruté ☺

Byl jste terčem žertíku nebo nemilosrdných úkolů pro nejmladšího?

Úkolů nevím, žertíků možná taky, ale traumata člověk rychle zapomíná, takže... ☺

Co Vás přivedlo k divadlu a jak už je to dlouho?

K divadlu. Takových 6 radegastů a je to tak...máme rok 2015...takže 8 roků a tři měsíce.

Jaká je Vaše nejveselejší historka z divadla?

Nejveselejší, to bych musel vzpomínat teďka. Ono jich je spoustu, takže těžko vybrat.

Tak nejtrapnější.

Nejtrapnější. To nevím ☺ a taková akčnější byla, když jsem se tady rozplácl při představení, jak jsem couval ze scény, protože ta postel je za oponou blíž, než jsme zvyklí z Karviné, takže to byl takový parakotoul skoro.

Plánujete navštívit další představení z našeho festivalu?

Včera jsem navštívil, zítra bych moc rád stihl jedno dopoledne, protože my pak tady večer hrajeme, takže musím domů, kde pobereme věci druhého souboru (Divadlo Z Panelaku, pozn. red.) a vyrážíme hrát pak zase tady ☺

Děkuji.

HODNOCENÍ POROTY:

V pátek jsme měli možnost shlédnout hru s názvem Divadelní komedie skandinávského autora Bengta Ahlforse. Ten dává divákovi možnost nahlédnout za oponu; tedy do prostředí, které bylo Ahlforsovi důvěrně známé. S lehkou nadsázkou je vykreslena snaha tvůrčího týmu divadla nastudovat novou hru. Postavy této inscenace spojuje nejen stres kolem práce, ale také vzájemné vztahy, osobní problémy a drobné žabomyší války, díky nimž vznikají vtipné situační zápletky.



Každá z figurek tohoto divadelního světa je něčím charakteristická. Herci díky osobitému pojetí a užitých výrazových prostředků zaujali diváky, aniž by sklouzli k podbízivosti, a ani drobné neočekávané situace „nevyhodily“ herce z role. Právě autentičnost jednání a „netlačení na pilu“ bylo oceněno nejen porotou, ale také publikem, které se dobře bavilo. Co se týče samotného herectví, u některých je patrná menší jevištní zkušenost, přesto nebyly shledány výrazné nedostatky.

Temporytmus hry byl dobře zpracovaný, a i když se v textu objeví občasné úvahy a povzdechy nad pomíjivostí divadelní práce, neskouzne k vážnému filozofování.

Porota ocenila režijní vedení Lucie Ráczové; doporučila jen dotáhnout některé situace, ve kterých se řeší vztahové problémy, čímž by se obohatila nejen scéna, ale i samotné postavy.

Divadelní prostor byl funkčně využit, nápaditě byla řešená závěrečná děkovačka „za oponou“.

Soubor K.V.A.S. předvedl další zdařilou inscenaci, která mu určitě přinese mnoho diváckých úspěchů.

Za lektory: Věra Vojtková

Den ČTVRTÝ

Sobota 28.3.
10.00 hodin

DS Enthemor Frýdek-Místek
Darren Baker: NOHAŘ

„Představ te si, že na prvního máje nemají žádný průvod, dají si jen piknik nebo jsou celý den na pláži“ – „no, chudáci“

Bývalé anglické divadlo VW bez zázemí, dnes soubor Enthemor ze známého divadla Čtyřlístek ve Frýdku-Místku. Na svědomí ho má Darren Baker, který soubor založil, píše pro něj hry, chopil se režiséřské taktovky a také se objeví na jevišti jako hrdina dnešní hry. English Theatre of Moravia – Enthemor, hrálo jen anglicky, v soboru je totiž i několik dalších cizinců, žijících v Česku. Na festivalu však představí svou novou a první českou hru Nohař. Uvidíme, jak se za ty 4 měsíce od premiéry naučili češtinu ☺



Není doktor jako doktor. Do pražské nemocnice v dobách normalizace přijede doktor s velkým M – Marxista. Navíc pro své politické přesvědčení utekl z USA do východního Německa, čímž dává zářný příklad celému socialistickému světu. Ačkoliv se o něj stará ORL doktor s obsesí na filmy, nekádrová internistka, nezkušená překladatelka a puntičkářská a komunismem prolezlá soudružka ředitelová, tak největším bláznem nakonec bude on.

Nebo ta uklízečka/doktorka/angličtinářka? Akorát banány, ty prostě plastové jsou.

OHLASY DIVÁCTVA:

„Skvělá angličtina“ ♦ „vzpomínkové“ ♦ „vážně vtipné“

ROZHOVOR S HERCI:

Nešlo to jinak, pokud si založíte divadlo, píšete pro něj hry, jste režisérem a na podiu si stříhnete dvojroli, tak jste buďto zralí na doktora anebo na rozhovor do Rachotu ☺ Darren Baker aka Doktor Carter aka Ředitel nemocnice aka příjemný diskutér.

Dobrý den, máte rád doktory?

No já určite jo. Na začátku mého času tady ve zemi, tak doktoři byli jako největší skupina pro mě studenti, tak já jsem hodně se naučil od nich a asi i oni ode mě něco ☺

Nebojíte se doktorů?

Nene, to vůbec. Myšlenka na hru vznikla tak, že když jsem vedl nějakou skupinu, jako doktorů, tak jsme hovořili o specialitech..jako o odbornících, tak jako podiatr přichází na téma, když tehdy asi nebyl, ale byl jsem s ním seznámen.



Hrál jste si jako malý na doktora?

Nene, to vůbec ☺

Jak jste se dostal k divadlu?

Nó to je něco v sobě. Když jsem byl ve škole, chtěl jsem na začátku jenom psát hry. Dostal jsem se ale k myšlence, že když já ty hry píšu, tak můžu i hrát v nich. A dneska je to ten případ ☺

Co Vás přivedlo do ČR?

Nó to bylo před..uf.. dvaceti let. Jsme pracoval v Německu a seznámil jsem se s jedním učitelem tady a on mě pozval, jako tady, pro učení angličtiny a to byl hezký úkol, protože jsem měl jenom jako hovořit, jako studenti a dostal jsem plat a to bylo sup no ☺

Co se Vám nejvíce líbí v Česku?

No tak tehdy to bylo, jak všechno bylo tehdy. Rozumíte? Tu nebylo nic jako na západě, málo aut, lidi jsou venku, na horách, jídlo velmi jednoduché, pivo dobré samozřejmě, holky...a takový jednoduchý život. Dneska je to úplně jinak ☺

Co si myslíte o češtině?

Tak přímo řeč, je to nemožný jazyk, jo? Každý jazyk má zvláštnosti, to je pravda, ale moje první setkání, to bylo jako háčky, čárky, no a vypadalo mi to jako snad čínština nebo něco. Tolik znaků! A ta pravidla! To je nemožné. Muž, žena...4 vzory: stroj, růže, žena,,Mein Gott ☺

Vy znáte Járu Cimrmana?

No, znám znám. To je něco jiného ☺ Tak pro mě je to takový absurdní divadlo, Když jsem se učil na univerzitě, byl jsem znám hodně s Beckettem.. s Ionesco...A Cimrman je za touto hranicí.

Budete se dívat na další představení festivalu?

No znám je (BOBAN), my jsme oba vznikali ve stejnou dobu. Znáám velmi dobře Petra, to je režisér a herci a tak no ☺

Děkuji

Aaa odkud jste? ☺

HODNOCENÍ POROTY:

Autorská hra Nohař nás zavedla do doby socialismu, kdy o pracovním zařazení a postavení rozhodovala míra politické angažovanosti. Z pera Darrena Bakera sice nevychází výstražné memento pro současno generaci, ale zprostředkovává prostřednictvím humoru ironický pohled na totalitní společnost a absurditu systému (přednáška o marxismu-leninismu je podstatnější, než odborná beseda, pracovní kariéra je ohrožena díky politické neangažovanosti, řeší se nedostatkové zboží atd.).



Žánrově spíše divadelní skeč nás svým dějem zavede do nemocnice, kde ředitel (jehož národní příslušnost vzhledem k cizímu přízvuku divák těžko určí) spolu s kolegy a ideově zanícenou manželkou přivítají doktora Cartera, ze kterého se v závěru vyklube uprchlý pacient z psychiatrické léčebny.

Každá postava je typickou ukázkou absurdního přemýšlení některých lidí té doby, text ovšem nabízí hercům daleko více možností, jak si „pohrát“ s charakterem postavy. Využití tohoto potenciálu by obohatilo inscenaci (podráždilo divákovu zvědavost,

kdo je vlastně kdo, s kým sympatizuje a komu lze skutečně věřit?) a zároveň by podpořilo komiku situace (a kdo je tady blázen?).

Přesvědčivý výkon podala Olga Macháčová v roli paní ředitelové, která představuje typ silně angažované straničky.

Soubor využívá znalost angličtiny, která je ve značné míře zakomponována do hry. V některých scénách tato stránka dominuje nad samotným dějem, takže chvílemi to na diváka působí jako malý kurz angličtiny. Ne všechny repliky byly přeloženy do češtiny, divákovi neznalému angličtiny uniknou některé podstatné informace (uklizečka je disidentka).

Scéna je jednoduchá, využívá minimum dekorací, přestavby působí ale zdlouhavě.

Hra Nohař byla ohodnocena jako vtipné a zajímavé dílo, které si určitě najde své příznivce nejen v řadách anglicky mluvících diváků.

Za lektory: Věra Vojtková

Sobota 28.3. 13.30 hodin	BOBAN Bohumín J.B. Moliér, Vlastimil Peška: PAROHÁČI
-----------------------------	--

*„co to je ta stará řada? – no za pár let z toho bude mladá fronta“
„hovím vám hane, he je vám do toho hrd“*

Bohumínské Bavidélko převážně Nedělní je známým bucharským hostem a jejich tvorbu můžeme vídat od roku 2007, kdy tento početný soubor vznikl. Skoro třicet aktivních herců, živá hudba a plné podium malebných kulís, které hostí zpěváky a tanečníky v precizních kostýmech. Všechny hry upravené pro



potřeby a touhy tak početného souboru a také v doprovodu kapely a autorské hudby Oty Maňáka.

Červená vs Modrá, Doubek vs Borovánek. Kostky jsou vrženy. Velká rivalita panuje mezi konšely, zejména když propletenec vztahů zasahuje až za hranice města. Stačí jen vidět věci ve špatnou dobu ze špatného úhlu a rázem jde vztek a zášť nahoru, zuby a kalhoty dolů. Zejména soudce Gaston, snadno poznatelný podle zlatého vlasu a pavího hlasu, způsobuje nemalé pozdvižení. Po cestě na zálety k modrým se stihá ucházet o dceru červených a to i navzdory domluveným zasnubám v hnědém. Barevný příběh Romea a Julie v pozadí, bitva sado maso v popředí. A už by si měl ty kalhoty taky někdo udržet na sobě, Do naha! se hraje jinde ☺

OHLASY DIVÁCTVA:

„Veselé“ ♦ „hezká hudba“ ♦ „klidně budu hlasovat i více krát“ ♦ „můžu napsat jedna hvězda?“

ROZHOVOR S HERCI:

A právě vykutálený Don Juan, titulem soudce se pyšníci blondýn a uprostřed zasloužené svačinky vyrušený, Jaromír Zych byl další obětí zvědavého reportéra.

Jak se trénuje řev páva? :-)

No to můžu říct úplně přesně, chodil jsem dva měsíce každý den do zoologické zahrady a počkal jsem, až ty pávice začaly chodit za mnou a ne za jiným pávem ☺

Vaše hra je mimo jiné inspirována romantických příběhem Romea a Julie, máte rád takové romantické příběhy?

☺ *Já bych tuto otázku raději nezodpovídal ☺*

Váš soubor je neskutečně početný, plus máte i živou kapelu. Na naše jeviště jste se skoro ani nevešli, jak se takový kolos na čemkoliv domlouvá?

Tady toto je dost velký problém, protože abychom si zvolili všichni termín, který máme všichni volný, to je tak na plánování půl roku dopředu a každý si blokuje ten den. Navíc ta jeviště jsou většinou malá a my si musíme domlouvat jeviště, kde se vlezeme, aby se to nějak pojalo. Dneska jsme hráli na poloviční scéně než doma.



Včera se právě z důvodu méně místa na jevišti jeden z herců divadla KVAS zpřerazil o postel, měli jste podobnou příhodu dneska? ☺

Nenene, my máme nachozeno. Protože my se snažíme, je nás hodně, takže ty kulisy, co jsou volně v prostoru, máme postavené a víme o nich. Takže je to natrénované ☺

Tradiční dotaz – jak jste se dostal k divadlu?

Já vedu turistický oddíl a my jsme měli v Bohumíně vystoupení a po nás vystupovali teda BOBANovci a chyběl jim člověk. A zeptali se mě, zda bych jim nezaskočil a hrály se tehdy Rychlé šípy, tak já jsem tam hrál černého jezdce, tak jsem jim tak pomáhal. A pak za mnou přišel režisér, že se mu to líbilo a jestli bych prostě nemohl s nima hrát a tak jsem říkal, že to zkusím a... hraju ☺

Viděl jste představení z našeho festivalu nebo máte v plánu ještě nějaká navštívit?

Byl jsem na divadlo KVAS loni se podívat. Letos se jako musím přiznat: jsem hříšník. Neboť jsem hasič a s tím si musím dělat výměny, takže je to takové trošičku na hraně.

Děkuji a dobrou chuť

HODNOCENÍ POROTY:

Hudební frašku Paroháči z pera Vlastimila Pešky uvedl soubor Boban z Bohumína. Text, který je kompilací několika Moliérových her nabídl početnému souboru příležitost rozehrát mnohé situace, gagy, lazzi tak, jak to fraška vyžaduje. Z inscenace je vidět, že režisér souboru pracuje s prostředky frašky vědomě, že ví, co daný žánr potřebuje a snaží se ho naplnit. V přístupu souboru je také patrné, že ctí autorovu inspiraci komedií dell' arte. Pozitivem provedení je bezesporu nasazení všech herců, jejich nadšení pro hru, hravost a zejména muzikálnost. Realizace má rezervy především ve vystavění

jednotlivých situací, jejich pointování a v přesném provedení gagů. Žánr vyžaduje až dokonalé načasování jednotlivých fází gagu tak, aby vyzněla komika a byl zachován temporytmus inscenace. Čistotě provedení by slušelo také posílení a zvýraznění postav, které jsou ve frašce záměrně zjednodušené, ale na druhou stranu výrazné (sluhové by měli být více odlišeny od pánů, Lucinda více upovídaná, Fridolín více „ňouma“...). Pro bohumínské je typická hudební složka inscenace. Soubor má štěstí na výborný hudební doprovod a autorskou hudbu, která je sama o sobě velmi kvalitní, ale přítomnost živých hudebníků poskytuje ještě další nevyužité možnosti hudby a zvuků jako posílení gagů a lazzi ve smyslu komedie dell' arte. Přes tyto výhrady nabídl soubor Boban příjemnou podívanou, která diváky přehlídky oslovila a potěšila.

Za lektory: Hana Cisovská

Sobota 28.3. 16.30 hodin	Bílé divadlo Ostrava Vladimír Machek, Jan Číhal: SIDONIE NÁDHERNÁ
-----------------------------	---

„milenkou není ta, která je vzdálená...ale milenkou je zdálenost“

Soubor Bílého divadla má za sebou již uctihodných 32 let působení na prknech amatérských divadel. Dle svých slov se zabývají jevištními i paradivadelními experimenty. Jejich hry je dovedly na několik postupových přehlídek, kde vždy se ctí postoupili nebo zanechali hluboký dojem. Nesetrvávají ale jen na území našeho státu a táhli svou hereckou káru i po mnoha evropských destinacích. Jejich hry vždy obsahují prvky poezie, zpěvu, hudby a smyslu k zamyšlení.



Sidonie Nádherná není jednoduchá hra na popsání. Jsou věci, které člověk prostě musí vidět, aby pochopil. Nebo taky ne ☺ Hra poukazuje na ponurý osud baronky Sidonie Nádherné, která pečovala o zámek a zahradu navzdory světové válce a politickému převratu po ní. Pod tlakem okolností však emigruje a nemnoho let později umírá. Charisma baronky, která v šatech a holínkách sadí květy azalky, bylo předlohou pro „akci obrazů hudebního divadla ve specifickém prostoru bytí“. Bílé divadlo využilo i část jeviště pro svou poctu ve formě zpěvu, hudby a poezie.

OHLASY DIVÁCTVA:

„Pochopil jsem to až po přečtení programu“ ♦ „líbily se mi ty zvony, jak hrály“ ♦ „bylo to hezké, ale ke konci jsem se ztratila“ ♦ „kdo dá něco jiného než jedničku, tomu dám do držky“

ROZHOVOR S HERCI:

Jirka Sekáč je v tamtamech bucharů zapsán věčným písmem, ale každoročně se zúčastní také jako herec. Nebyl nadšený, když mě viděl (což je pravidlem s jednou americkou výjimkou), ale nakonec se nám hezky rozpovídal ☺

Vaše představení jsou známa svou vizualizací pomocí objektů na scéně, spousta z nich je přímou součástí a spousta dotváří atmosféru. Kdo rozhoduje o předmětech na jevišti, máte svého scénografa?
Scénografa jako samostatnou pozici v divadle nemáme. My v podstatě jsme skupina lidí, která si tak sedne a u pívčka diskutujeme o životě a o filozofii a když si vybereme nějaké téma, jak jsme si teď vybrali Sidonii Nádhernou, tak tam samozřejmě tomu přizpůsobujeme kostýmy, kulisy, což samozřejmě Sidonie byla z minulého století, takže je to takový zámecký, zámecká zahrada, protože ona měla oblibu, zálibu v pěstování zahrady, která je dodneška je nádherná.

Mluvil jsi o kostýmech a zejména tvůj byl velice elegantní. Díky šále a klobouku to vypadalo také jako gangster z Chicaga. Kdo ti pomáhal jej skloubit?

Tak šálu mi dneska pomáhala vyrobit tady jedna paní z garderoby Michálkovic, protože jsme s Bílým divadlem byli včera v Katowicích, kde jsme hráli a já jsem si samozřejmě zapomněl svůj motýlek, protože jsme ještě dlouho do noci diskutovali o...umění. Takže tato milá paní mi nádherně pomohla vytvořit kostým, který je pochopitelně i jinak vynikající 😊



Klasická – co tě přivedlo k divadlu?

Já ani nevím, co mě přivedlo k divadlu. Asi ta hravost, to napětí, ten adrenalin, ale v podstatě moc moc děkuji za setkání s Bílým divadlem, protože Bílé divadlo je soubor, který tvoří své věci svým způsobem, originálním způsobem a autentickým způsobem, kde ti herci jsou osobnosti a vypovídají sami za sebe. Takže Bílé divadlo ani nehraje jako takové, ale spíše dává odpověď sama za sebe.

Za své hraní na tomto festivalu jste několikrát získali nominace a doporučení, jezdí Bílé divadlo rádo na buchary?

Já myslím, že ano. Bílé divadlo velice rádo jezdí na přehlídku Ostravské buchary, protože Bílé divadlo je z Ostravy, buchary jsou ostravskou přehlídkou a velmi rádi na to chodíme, protože je to pro nás ne že povinnost, ale taková domovská scéna, protože stejně jiná přehlídka v našem kraji není 😊 takže nelze se ani přihlásit někde jinde.

HODNOCENÍ POROTY:

Herci Bílého divadla si něco přečtou, o něco zavadí, něco prožijí, a jakmile se tím nadchnou, hledají prostředky, jak se k tomu vyjádřit. Nyní narazili na Sidonii Nádhernou. A to, že se na jejím osudu tak nějak zračí dějiny Evropy a dějin národa. Muži obklopující svou múzu, muži připravující rituální loučení s múzou, muži jako metaři a uklízeči, muži, kteří pro svou múzu připravili poslední koncert, který navodí atmosféru starých zámeckých časů. Po červeném koberci, jen pro ni připraveném, sestoupí Sidonie, dole



na sebe vezme oděv zahradnice, přírodou obklopená nasává, zušlechťuje, aby se pak navrátila do role hraběnky. Sama pak pohřební rituál s vlastní urnou sleduje, jakoby zmrtvýchvstalá, znovu oživená mohla pohlédnout na svou vlastní cestu, až k okamžiku, kdy se její vlastní popel zpět do Vrchotových Janovic navrátí.

Bílé divadlo ve spojení s Vladimírem Machkem hledá a zkoumá možnosti jevištní básně. Metaforicky mnohovýznamové, v níž slova mají formu jen jakéhosi tajemného kompasu, jímž chtějí navést diváka k tomu, jak obraz zamýšleli. Chtějí, aby konkrétní obraz posledního loučení se Sidonií, ukládání její urny na

zámečku ve Vrchotových Janovicích byl zároveň obrazem duchovním. Navracení řádu v chaosu.

Metafora v divadle je věc dráždivá, lákavá. Bílé divadlo zkoumá její možnosti. Někdy je nepřesná. Někdy je Bílým divadlem trochu odfláklá, básníci jeviště nepoužili důsledně divadelního znaku. Možná proto diváci zmateni nevědí, že je konec, že zametání a očista mužů-metařů sic nikdy nekončí, protože je to úkol věčný, ale my víme jejich úkol pochopíme, a tam zatleskáme jejich úsilí.

Bud' důsledné samo k sobě, divadlo bílé, okvětní lístky dojímavého a působivého obrazu bude divák společně s tebou hltavěji sklízet!

Za lektory: Vladimír Fekar

Sobota 28.3.
19.00 hodin

Divadlo z Panelaku Ostrava

Michal Jakl: TLAČÍTKO

„nechci panáka, copak jsem abstinent?“

Jak název napovídá, jedná se doslova o divadlo z paneláku. Akorát to pší bez dlouhého á. Aktuální čtveřice nadšených herců opravdu zkouší v panelákovém bytě svého režiséra. Nadšení jim nechybí, proto aktuálně probíhá (zřejmě v paneláku) brainstorming o dalších projektech panelákového kvarteta. Divákům Ostravských bucharů předvedou svou měsíc starou hru Tlačítko.



Panelákový byt je dějištěm i samotné hry, která nám dává nahlédnout do hlubokých strastí hlavního hrdiny. Jeho nálada se pohybuje natolik nízko, že doslova vyzve svou ženu, ať si milence pozve k nim domů. Jeho hra na zesměšňování svého postelového soka však manželku začne nudit a jde do protiútku. Protieskortu. Call Girl (protože má managera, ne pasáka), přijde „jako na zavanou“ a pěkně ostrý kosodělník může začít nefungovat. Nebo

fungovat? Koneckonců nic partu lidí nestmelí tak dobře, jako okamžitá, dokonale smrtící, tlačítková zbraň na stole. Zmáčknout či nezmačknout? To je otázka do pranice. Ale ne na tísňovou linku.

OHLASY DIVÁCTVA:

„super“ ♦ „takové tlačítko nechci“ ♦ „po každém třisknutí do stolu jsem se lekla“

ROZHOVOR S HERCI:

Takhle náročný den si zaslouží zakončit něčím příjemným. Proto nezbedné ruce všudypřítomného redaktora vytáhly z davu půvabnou Annu Zábranskou a zeptáme se ji na pár otázek. Snad nám dá call girl ze hry Tlačítko festivalovou slevu. Fakturu ale stejně napíšeme na catering ☺

První otázka jako vždy vztažená k Vaší hře, kdybyste měla k dispozici tlačítko, které by mohlo splnit cokoli, co by dělalo?

Vyčarovalo by mi krásného a bohatého ženicha ☺

Děkuji za upřímnost ☺ Stále zkoušíte v paneláku, jak to o sobě tvrdíte?

Ano, nezkoušeli jsme vlastně nikdy jinde ☺

A každý má svůj panelák anebo se scházíte vždy v tom samém bytě u jednoho z Vás?

Scházíme se v paneláku našeho režiséra, který to všechno vymyslel, dal dohromady, zajistil prostor u sebe v obýváku a tam tedy zkoušíme.

Navedla jste mě k další otázce, jak Vaše čtveřice vznikla?

No, vlastně tak náhodou. Peťa s Lukášem se znají, tak z divadla, já jsem Lukiho kamarádka, tak ho napadlo, proč bych to nezkusila a Evka, to je taky kamarádka od Lukiho. A tak se rozhodl, že to dáme dohromady



Takže všichni kamarádi musí hrát? ☺

No doufáme, třeba se pak ještě rozrosteme ☺

Takže budete pak divadlo ze Sídliště?

Třeba ☺

Na závěr, co pro Vás znamená divadlo?

Hlavně zábavu. Nové kamarády, nové zkušenosti a hlavně odreagování. Trénujeme tak dvakrát týdně, scházíme se také, i když zrovna netrénujeme. Je to zábava ☺

HODNOCENÍ POROTY:

Chtělo se nám zmáčknout tlačítko a posunout děj, nebo zadat rychlost o třetinu rychlejší. Divadlo z paneláku má výborné mladé herce, schopné hrát velmi civilně, autenticky. Ovšem: jakoby spálili obrovské množství energie na to, aby komickou hru o depresi a cestách úniku z ní odehráli střídmo. Jenže: bez škrťů v textu jevila se hra Michala Jakla jako nedramatická, o tlačítku, jehož použití může vyvolat zničení světa, se spíše nevzrušeně hovoří. Škoda. Ale soubor je to velmi otevřený, ví, že práce premiérou nekončí. A to je na něm sympatické. Je připraven škrtat, měnit, proměňovat, dynamizovat.

A tak se možná dočkáme toho, že příští uvedení hry o depresi trpícím Kamilovi, jeho eroticky neukojené přítelkyni Evě, zakomplexovaném terapeutovi Miloši Čížkovi, který by sám potřeboval terapeuta a úslužné prostitutce Veroně dozná takových změn, že ji budou moci herci z paneláku zahrát v úplně nové premiéře. Máme se na co těšit. Jupí.

Za lektory: Vladimír Fekar

**Den PÁTÝ**

Neděle 29.3.
10.30 hodin

**1. Jarkovská divadelní společnost
Ostrava-Proskovice**
Jevan Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

„To nic není, to je jenom malárie. To má tetička pořád“

Společnost byla založena v roce 2003 a rok co rok funguje dle svého zažitého scénáře. Od začátku září zkouší novou hru, na Vánoce uvádějí premiéru a poslední představení zpravidla v dubnu. To vše v prostorách sokolovny v Proskovicích. Soubor se primárně drží pouze svých divadelních prken a jen výjimečně opouští domovskou obec. Proto si velice vážíme, že jednou z výjimek je právě náš divadelní festival Ostravské buchary.

Charleyova teta je pěkně vykutálená. Zejména, když ji musí hrát kolega absolvent dvou rozverných mládenců, kteří sice mají hluboko do kapsy, ale svou lásku vědí, kde mají. Neboť teta je skvělá záminka pro pozvání děvčat domů - i když falešná. Jenže ono se to pak v domě a zahradě začne hemžit vysokým počtem pravých rodičů a to nikdy nedělá dobrotu. A zejména, když přijede opravdová teta v doprovodu ztracené lásky aktuální tety. Ztrácíte se? No tak to jste měli přijít! ☺

OHLASY DIVÁCTVA:

„skvělé, skvělé“ ♦ „nejlepší zatím“ ♦ „chtěl bych mít takovou tetu“ ♦ „lepší průměr“

ROZHOVOR S HERCI

Heroický výkon podal David Michálek ve své dvojroli absolventa Babbse a Dony Lucie. A Rachot si zase v rychlosti podal jeho, aby nám řekl pár slov ☺

Většinu času během hry hrajete ženu, Charleyovu tetu Donu Lucii. Pomáhaly Vám kolegyně ze souboru jak na to? Měl jste soukromé lekce?

Neměl jsem soukromé lekce, je to ode mě takové přirozené, já se rád převlékám ☺ je to takové zvláštní, ale takové zkušenosti už byly ☺

Zakazovali Vám zamlada rodiče, s kým můžete chodit?

Ne to vůbec, já mám velice tolerantní rodiče

Byl jste první volbou pro obsazení role Charleyho tety?

To je otázka spíše na režiséra, ale já myslím, že určitě ano ☺

Začíná beseda, takže v rychlosti: jak jste se dostal k divadlu?

Já jsem se dostal k divadlu přes kamaráda, kdy první Jarkovská hrála první rok. Já ten první rok byl na vojně a druhý jsem už do toho skočil.



HODNOCENÍ POROTY:

Z Ostravy-Proskovic přijela na Buchary Charleyova teta. 1. Jarkovská divadelní společnost sáhla po osvědčeném titulu, který již mnohokrát pobavil diváky příběhem plným záměn, nedorozumění, na jehož začátku stojí touha po milované bytosti a drobný podvod. Režisér souboru vedl herce s pochopením pro žánr situační komedie s prvky frašky, vystavěl jednotlivé situace, gagy tak, jak to žánr potřebuje. K velmi příznivému vyznění inscenace přispívá také funkční scéna a kostýmy, které podtrhují dobovou atmosféru. Charleyova teta je veselohra postavená na herectví a především se opírá o titulní



postavu Babbse. Davidu Michálkovi se podařil se ctí splnit nelehký úkol vytvořit postavu mladého lorda, který se převlékne do dámských šatů, aby pomohl kamarádům získat jejich milované bytosti. Ale také ostatní herci souboru naplňují úkoly postav a tím přispívají k velmi pozitivnímu vyznění inscenace. Humor hry Charleyova teta vychází ze situací, kdy se postavy dostávají do konfliktu s pravidly a konvencemi

puritánské společnosti, ve které se dívky nemohly setkat s chlapci o samotě, kdy vyznání lásky má svou formu apod. Tato pravidla souvisejí s jistou noblesou společnosti, s jazykem atd. Hereckému projevu mnohých postav (např. Brasset, sir Francis) by více anglické noblesy té doby slušelo. Porota také doporučila také ještě práci na přesnější dikci některých herců.

1. Jarkovské divadelní společnosti se podařilo zprostředkovat velmi příjemnou návštěvu starší dámy z Brazílie (pravlasti opic) a těšíme se na další jejich inscenaci

Za lektory Hana Císovská

Neděle 29.3.
13.30 hodin

DIOS Propadlo Václavovice

Stanislav Kolář: KOČÁRKY

„Vydupali havířa, nedali mu halířa“

Již z dob předrevolučních funguje ve Václavovicích divadelní soubor Propadlo, které uvádí hry z dílny vlastního pera. Velice rádi se zaměřují na komedie, ve kterých využívají pestrou škálu humoru – grotesky, karikatury, jazykové komiky a hlavně sarkasmus a parodie. Jsou to například hry „Komedie pro tři dioptrie“ nebo „Třetí stupeň povodňové pasivity“.



V nedávné době posílilo soubor několik nových tváří a domovskou scénu soubor našel v restauraci Čepaník.

Kočárek nás provází ve všech scénkách stejnojmenné hry. V první si v něm rázovitý havíř poctivě pašuje koks, ale ochranku dolu neoblomní ani příběh o dítěti v závalu. V druhé části první scénky, kdy žena překvapeně vítá původně zavaleného manžela, kočárek není, ačkoliv by jím žena svého muže nejraději „majzla“. U druhé scénky hraje kočárek opět zásadní roli, neboť budoucí velký Klement přece nebude vychováván pod úrovní. I když by ho zpětně

mnozí viděli pod drnem. Třetí závěrečná scéna velkou roli pro kočárek nenachystala, pouze jako náhrada traktoru pro šestileté batole. Očividně přenošené ☺

OHLASY DIVÁCTVA:

„Nebylo zpěvačku slyšet“ ♦ „Fajni horníci“ ♦ „Já bych s Klékánicí teda nikam nešel“

ROZHOVOR S HERCI

Závěrečný rozhovor s divadelním souborem probíhal uprostřed mizející scény po divadle Propadlo a poslední „oběť“ byla vždy krásně usměvavá Sandra/Sofie (prý podle nálady) Velčovská.

Mockrát děkujeme za představení a první tematická otázka: Co říkáte na ostravštinu ?

Já ji rozhodně nepoužívám, ale myslím si, že do tady té hry to byl velice dobrý nápad a se to tam i hodilo. My jsme dneska neodehráli celou hru, to se mělo týkat celé hry, ale u té jednotné scénky to prostě pasovalo ☺

A rozumíte všemu? ☺

Nenene, všemu ne ☺ Ale my jsme měli programy a máme tam přeložená slovíčka ☺



Jak jste se dostala k divadlu?

K divadlu, ej. Já už jsem hrála odmalička, nejdříve u paní Životské ve Dvořáku v operním studiu, tam a spolupracovali jsme i s panem Helebrantem a když jsem odešla, tak vlastně známá hrála tady, ale už tady není, tak přes ni jsem se tady dostala ☺

Jakou plánujete divadelní budoucnost?

No já studuju dramaturgii v Opavě, takovou tu zaměřenou na divadlo a ještě nevím, ale chtěla bych pracovat v Myronu ☺ ale spíš někde vzadu, ne na podiu, chci někde v zákulisí ☺

A proč ne jako herečka?

☺ ☺ ☺ (odpověď nebylo možné z dotázané dostat ☺)

HODNOCENÍ POROTY:

Posledním představením nedělních Bucharů bylo autorské pásmo scének a písniček s názvem Kočárky. Soubor DIOS Propadlo z Václavovic předvedl z původně sedmi scének tři, které byly sice náhodně vybrány, ale navodily dojem historické posloupnosti. Nicméně dějinné souvislosti v tomto důsledně hledat nelze.

V první scéně se setkávají ostravští „haviři“ první republiky a během „dřístani“ se projeví jejich „razovity“ charakter. Kojenec Klement Gottwald byl houpán maminkou – budovatelkou v kočárku ve druhé scéně; ta třetí nás zavede do prostředí současné rodiny, kde vztahy mezi rodiči a dětmi nefungují a musí být přivolána Polednice s Klekáníci.

Vstupující postavy by měly působit jako karikatury lidí, ne vždy se hereckému souboru podařilo o tom diváky přesvědčit. Výkonům by prospělo, kdyby se herečtí partneři více poslouchali, respektovali průběžné jednání a nevystupovali za sebe, ale za hrané postavy.

Doporučeno bylo také překonat nesmělost v písničkách, které jednotlivé výstupy oddělovaly a měly by působit jako součást pásma.

Dialogy jsou velmi vtipně napsané. Soubor určitě najde cestu, jak si s textem vyhrát, protože je vidět, že k divadelní práci členové přistupují s velkým entuziasmem a jejich herecký projev bude určitě dále vyprávět.

Za lektory Věra Vojtková

Neděle 29.3. 15.30 hodin	ODBORNÝ SEMINÁŘ Marcela Čapková: HEREC NA JEVIŠTI
-----------------------------	--

Příjemnou tradicí na Ostravských bucharech jsou odborné semináře, které doplní 5 dní praxe o taky trochu té profesionální teorie. Jsou zaměřené na nejruznější divadelní problematiky a návštěvnost je vždy dokonale odpovídající. Do Michálkovic letos přijela Marcela Čapková, absolventka JAMU v Brně a zkušená profesionální herečka Divadla Petra Bezruče. Malá vzrůstem, ale velká osobitým kouzlem a zkušenostmi z více jak padesát her u svého aktuálního zaměstnavatele. Seminář nesl název Herec na jevišti a nesl se ve velice příjemné náladě plné humoru, názorných situací - "jak ne" a vzpomínek na největší "boty" herců profesionálních či amatérských. Hodina uplynula jako by nic a my se tak mohli těšit na tolik očekávané vyhlášení vítězů.



VÝSLEDKY

Nominace na celostátní přehlídku **DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2015:**

K.V.A.S. Karviná s inscenací hry **DIVADELNÍ KOMEDIE**

Doporučení na celostátní přehlídku **DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ 2015:**

1. Jarkovská divadelní společnost Ostrava-Proskovice s inscenací hry **Charleyova teta**

Doporučení na celostátní přehlídku **Volkrův Prostějov 2015:**

Bílé divadlo Ostrava s inscenací hry **SIDONIE NÁDHERNÁ**

Individuální ocenění:

CENY

Cena za inscenaci divadelního souboru **K.V.A.S.** Za inscenaci hry **Divadelní komedie**

Cena **Lucii Ráczové** za režii inscenace hry **Divadelní komedie**

Cena **Romanu Tomoszekovi** za herecký výkon v roli inspicienta **Oskara** ve hře **Divadelní komedie**

Cena **Zuzaně Janků** za herecký výkon v roli **Paní Janssonové** ve hře **Divadelní komedie**

Cena **Darrenu Bakerovi** za hru **Nohař**

Cena souboru **Boban Bohumín** za hudební složku v inscenaci hry **Paroháči**

Cena **Vladimíru Machkovi** a **Janu Číhalovi** za režijně-výtvarný koncept divadelní akce **Sidonie Nádherná**

Cena hereckému kolektivu souboru **Divadla z paneláku** za kompaktnost hereckého stylu

Cena **Tomáši Matlengovi** za režii inscenace hry **Charleyova teta**

Cena **Davidu Michálkovi** za herecký výkon v roli **Babbse** ve hře **Charleyova teta**

Zvláštní cena poroty **Zdeňce Kulové** a **Ivetě Šitavancové** za originální moderování a vzorný úklid divadla

ČESTNÉ UZNÁNÍ

Čestné uznání **Janě Pališkové, Jamile Lipkové** a **Ludmile Deutscherové** za herecký projev v inscenaci **Záruka touhy**

Čestné uznání **Václavu Bendovi** za režii hry **Zátíší s loutnou**

Čestné uznání **Jarmile Baranové** za roli **Zoji** v inscenaci **Zátíší s loutnou**

Čestné uznání **Martině Orgoníkové** za herecký výkon v roli **Herečky Lotty** ve hře **Divadelní komedie**

Čestné uznání **Olze Macháčové** za herecký výkon v roli **Paní ředitelové** ve hře **Nohař**

Čestné uznání **Stanislavu Kolářovi** za textovou složku v pásnu scének **Kočárky**

CENA DIVÁKA

1. Jarkovská divadelní společnost Ostrava-Proskovice za inscenaci hry **Charleyova teta**

HODNOCENÍ PŘEHLÍDKY ZA POROTU VLADIMÍR FEKAR

Víte, ten ostravský region je rázovitý. Pouští se žánrově spíše do komedií. Některé jsou autorské, jako třeba Nohař nebo teď ty kočárky, některé jsou věci, které jsou divadelními akcemi, perforacemi, jako je Sidonie Nádherná od Bílého Divadla. Celkově mám dobrý dojem z této přehlídky, z organizace, i když je to Ostrava, tak to má ten punc, v dobrém slova smyslu, venkovské přehlídky. Na okraji Ostravy, na jejím konci, u dolu Michal a škoda, že tady není víc diváků. Asi se nedaří tento festival tak úplně zakotvit v podvědomí tady místních, že by ho vzali za svůj, ale to bude daň toho, že je to první ročník v tomto místě. Tak kdyby toto se podařilo, tak by to bylo samozřejmě plus. Dále mě bylo přínosné, Bílé divadlo znám, že jsem třeba nevěděl, že nějaký Darren Baker píše své hry v angličtině a že vůbec nějaký takový soubor v republice existuje. Byla pro mě přínosná jako poměrně precizní režie KVASu Karviná, tam jsem si uvědomil, že se vyplatí, když divadelní herci amatéři jsou v kontaktu s profesionálním divadlem, že se chodí dívat do ostravských divadel, protože je tady taková silná tradice jak v Aréně, tak i u Bezručů, velmi takového precizního realistického herectví, které ctí nějaký detail, reálný detail, který zasadí do jednání těch postav a jsou tady režiséři, kteří to velmi dobře umí, jako Josef Janík nebo Ivan Krejčí a stačí sledovat vlastně jejich práci, když to dělají herci a režiséři a nasávat to, co umí a myslím si, že to musí i ten dojem, to navštívení profesionálního divadla a kontext s profesionálním divadlem, oživovat a zkvalitňovat inscenace těch amatérů.

HLASOVÁNÍ DIVÁKŮ

Přítomní diváci vždy po skončení představení hodnotili předvedenou inscenaci. Hodnocení probíhalo jako ve škole. 1- výborně až 5 – nedostatečně. Poté se provedl aritmetický průměr k počtu hlasujících diváků. Soubor s nejnižším průměrem získal „Cenu diváka“. Výsledky jsou následující:

1. Jarkovská DS	1,12
K.V.A.S.	1,35
Boban	1,41
Enthemor	1,62
KUKO	1,68
ŠAMU	2,16
Bílé divadlo	2,21
Z Panelaku	2,49
Propadlo	3,06

HODNOCENÍ

NOMINACE NA DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ

Divadelní soubor KVAS Karviná

Bengt Ahlfors: Divadelní komedie

Režie: Lucie Ráczová

Inscenace hry Divadelní komedie v nastudování Divadelního souboru KVAS Karviná staví na hereckých výkonech, je velice poctivou ukázkou tzv. interpretačního divadla, při němž je režisérská práce jakoby záměrně upozaděna, aby vynikl přirozený život postav hry. Přitom však právě důsledné režijní vedení herců stojí za autenticitou hereckých projevů, jejich nepatetickým projevem, který vede diváka k tomu, že se s příběhem postav zcela ztotožňuje.

Ahlfors ve své hře analyzuje problémy, s nimiž se setkává malé oblastní divadlo, které se zmítá mezi ambicemi uvádět nové hry a nutností vcházet vstříc svému „diváku a zejména provozovateli, jenž vyhrožuje zavřením divadla. Ahlforsova dobře napsaná hra není tak zvanou komediální situační žánrovkou, zachycuje všední život souboru při zkoušení nové hry, postupně rozkrývá vzájemné vztahy mezi členy souboru, i to, co způsobí hostování umělkyně z velkého města se vztahy uvnitř souboru. Je náročná zejména na autenticitu hereckého projevu, aby komičnost postav vyplývala ze situací, do nichž se dostávají, aby nesklouzávali k laciné šarži, již by udělali herci z postav zplošťující figurky. Herci zbytečně nepsychologizují své jednání, díky tomu si hra uchovává i svěžest komedie, drží si jemnou nadsázku v postavách.

V inscenaci při ostravské repríze na festivalu Ostravské buchary vynikali svými hereckými výkony zejména Roman Tomoszek v roli inspicienta Oskara, Zuzana Janků v roli Paní Janssonové, Martina Orgoníková v roli herečky Lotty, Ivana Žídková v roli režisérky Matyldy. Ačkoliv nejsou všechny výkony vyrovnané, jako celek působí komplexním dojmem.

Zdánlivě nenápadná inscenace je ukázkou důsledné práce amatérského režiséra na hereckém projevu amatérských herců.

DOPORUČENÍ PRO DIVADELNÍ PIKNIK VOLYNĚ

1. Jarkovská divadelní společnost Ostrava-Proskovice

Jevan Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Režie: Tomáš Matlenga

Žánrová komedie, udělaná s vkusem, hravostí, nápaditostí.

Na přehlídce Ostravské Buchary jsme ji v doporučení dali přednost před originálnějšími autorskými hrami zejména pro čistotu zvládnutého stylu komedie. Ačkoliv je Charleyova teta místy říznutá „ostravštinou“ (krácení hlásek u hlavního představitele Babbse), nepostrádá svěžest, poměrně vyrovnané herecké výkony, vkusnou, nenápadnou, funkční scénografií.

Příběh studentů Jacka a Charleyho, kteří chtějí využít příjezdu tetičky z Brazílie ke sblížení se svými „láskami“ Kitty a Amy, a kteří jsou donuceni k tomu, aby tetičku sehrál jejich přítel Babbs, je hrán se správnou mírou naivity, kterou Charleyova teta vyžaduje.

Opět příklad spíše interpretační režie, v závěrečné písni – happyendu podpoří režisér v tom dobrém slova „sousedskost“ amatérského divadla, že tato salónní anglická hra je spíše příležitostí se nořit do světa puritánsky přepjaté britské morálky.

DOPORUČENÍ PRO WOLKRŮV PROSTĚJOV

Bílé divadlo Ostrava

Vladimír Machek, Jan Číhal: Sidonie Nádherná

Režie: Jan Číhal

Inscenace Bílého divadla se vyznačují neustálým hledáním tématem, prostředků, tím, že využívají prostředků poezie ve tvarech, jež lze nazvat pojmy divadelní akce, performance apod.

Inscenace Sidonie Krásná je divadelní akcí, která je spjata s postavou hraběnky Sidonie, intelektuální múzy mnoha mužů (Karl Kraus, Rainer Maria Rilke, Max Švabinský a další), jimiž se obklopovala. Autory zaujal zejména okamžik návratu popela Sidonie Nádherné zpět do Vrchotových Janovic za přítomnosti tehdejšího ministra kultury Dostála, na zámek, kde prožila značnou část svého života a s nímž velmi úzce byla propojena. Tato situace je však ztvárňována nedoslovně, tak, aby si stále zachovávala jakousi básnickou mnohovýznamovost.

Do metaforického obrazu zakomponovali lidové písně, citáty Karl Krause, Sidonie Nádherné, Rainera Maria Rilkeho a dalších.

Jde o ukázkou originální práce s textem v rámci výtvarně akce, využívající taktéž prvky voicebandu a zpěvu.... Jde o ukázkou metaforičnosti divadelního jazyka, bez znalosti faktů vyvolává akce zcela jiné konotace, o vztazích mužů a žen obecně, o loučení se hraběnky (dámy) se zámek.

Pro festival Wolkrův Prostějov by právě takto neobvyklé nakládání s poezií v rámci divadelního tvaru mohlo být příznivým impulsem k diskusi.

Doporučuji pro případné uvedení objevit skutečně specifický herní prostor (nejlépe venku – u budovy připomínající zámek, nebo v nějaké slavnostní sále se schodištěm), který účinek akce posílí.

Intenzita vyznění akce je závislá i na prostorových složkách.

PŘÁNÍ ZKUŠENÝCH

Dle mého odborného a sofistikovaného odhadu, získaného sprostým ukazováním prstem na jednotlivé diváky, lze říct, že všechna představení dohromady navštívilo 455 lidí. 455 diváků navštívilo od 25. března 5 dní festivalu v roce 2015. V Michálkovicích, které mají PSČ 715 00. Když bylo během dne jedno představení, organizace zabrala 5 lidem přibližně 5 hodin. Že neuhodnete, kolik „pamětníků“ všech festivalů jsem oslovil? Správně, 6 .. :-D

Co říkáte na 5 ročníků Ostravských bucharů?

Jiří Sekáč – jeden ze zakladatelů Ostravských bucharů

No tak je to samozřejmě kus života. Je zatím spojeno spoustu času, energie, financí, protože než proběhne jeden den nebo řekněme pět dnů těch bucharů, tak za tím je v podstatě tři čtvrtě roku práce. To je jedna věc, ale samozřejmě od těch prvopočátků, kdy se to různým způsobem všelijak lepilo, počáteční jakoby zkoumání, jak to má vypadat a podobně, až se dospělo k nějakému takovému pojetí, jako je teďka v podání Divadla Devítka, která je hlavním pořadatelem letošního ročníku. Takže já bych si jenom přál, aby Ostravské buchary vždycky mohly nabídnout divákům, ale i odborné porotě a odborné kritice širokou a pestrou škálu divadel, protože je to zajímavé nejen pro diváky, ale je to i o tom, že každý umělec sám za sebe má něco vypovídat a proto je třeba jim dávat prostor.

Hana Cisovská – odborná lektorka

Já si to musím promítnout, protože ta otázka mě dost zaskočila. Protože jsem o tom nepřemýšlela ještě... No já na tom počátku si ani neuvědomuji, kolik souborů přijelo. Myslím, že nebylo tolik souborů (navzdory všeobecnému sdílení této myšlenky a to včetně samotné redakce, bylo první rok dokonce 13 představení! Byť dvě nesoutěžně. pozn. red.), pamatuji si ten začátek, který byl: nějak to udělejme,

začneme a ono se to časem bude zlepšovat, což si myslím, že se stalo. Když si uvědomím ty začátky, tak se ty soubory prostě sjely. Byly samozřejmě rozpravy, ale to co nebylo na začátku určitě, to nebyly semináře. Loni byl seminář, předloni byl. Takže i po této stránce vzdělávací nebo osvětové se buchary začínají projevovat jako fajn přehlídka. Myslím, že co se stalo za těch pět let, že buchary získaly jméno. Na začátku byla přehlídka, o které skoro nikdo nevěděl a dneska ty soubory, které zde potkáváme každý rok. Už jsou jaksi zvyklé a už se těší, že pojedou na buchary. Což je taky dobře, že získává jméno. Když jsem viděla včera publikum, tak jsem byla příjemně potěšena, že bylo plno a prostě bylo letos často hodně lidí. A pamatujeme první ročník bucharů, kdy jsme řešili koho pozvat, aby tam vůbec nějakí diváci byli. Není to ještě úplně ideální, samozřejmě. Taky buchary se přesunuly z Třebovic sem, takže tady si zase budou muset vytvořit jakoby nějaké jméno. Ale i v tom už došlo ke zlepšení, protože i diváci si zvykli, že jsou nějaké buchary a chodí. To se zlepšilo k lepšímu. Troufnu si říct, je to spíše pocit, protože bych musela pátrat v archívech, ale u souborů, které jezdí pravidelně, došlo ke kvalitativnímu posunu. To, že hrají, že mají možnost vidět ty rozpravy a jiná představení atd atd atd... má to význam se setkávat, to znamená, že buchary jsou ☺

Věra Vojtková – odborná lektorka

Paní Cisovská za mě v podstatě všechno řekla. Já můžu jenom dodat, že se mi líbí třeba i organizace. Je už daleko přesnější v tom jako, kdy započne představení, kdy začne rozprava, že všechno má už svůj řád a myslím si, že v komunikaci i se soubory, nejenom s porotci, že je to daleko lepší, že se to zpřesnilo. Co se týče těch diváků, tak já jsem sama překvapena, byť se to přesunulo sem do Michálkovic, jsou tady diváci, kteří přišli, přijeli a jsou tady někteří, které jsem vysledovala ve Třebovicích, takže své příznivce buchary mají a myslíme, že to bude stále narůstat ta sledovanost bucharů a že je to jenom dobře. Takže přeji bucharům hodně zdarů i v dalších ročnících.

Dušan Zakopal – ostravský bard amatérského divadla

Je tedy těžko mluvit o letošním ročníku, protože je teprve v polovici (otázka položena už v sobotu dopoledne), ale i tak aspoň nějaký poznatek tu je, že ty soubory – je vidět větší práce v těch souborech. Teda je to režijní příprava nebo režijní zpracování. Některé soubory řekněme, jsou na takové vyšší herecké úrovni. Nechci teda přesně konkrétně jmenovat, ale ty, co jsou, tak ti to ví ☺ Takže od toho prvopočátku, kdy se začalo, si myslím, že se tu objevují soubory, které mají svou pravidelnou činnost a to je na tom poznat, protože si vždycky dramaturgicky vyberou většinou komedie. Takže je to poznat. Dle mého soudu je ten vývoj pozitivní a příjemný. Hlavně v tom, že těch zájemců o soutěžení roste rok od roku a to je dobře ☺

Marcel Stejskal - jeden ze zakladatelů Ostravských bucharů

To není tak úplně triviální otázka. Myslím si, že ten vývoj nebo ten posun je vidět zejména u počtu souborů, které se přihlašují. Tak jako jsme na začátku vzali všechny soubory, abychom mohli buchary zorganizovat, tak dneska řešíme takový ten převis. Prostě řešíme, koho musíme odmítnout, jako jo? Prostě těch souborů se hlásí tolik, že už máme 25 různých souborů, které se zúčastnily těch přehlídek. Buchary jsou v podvědomí jak souborů, tak diváků, tak i té odborné veřejnosti. Je vidět, že k nám chodí ten Dušan Zakopal, byť není součástí poroty. Chodí sem. Chodí sem nejenom diváci, kteří jsou zvyklí na buchary, chodí sem nejenom soubory, které mají tu účast „povinnou“, ale chodí sem i dobrovolně odborníci, místní diváci a prostě buchary za těch pět let mají už jméno a jsou zakořeněné.

Petr Rada - jeden ze zakladatelů Ostravských bucharů

Zarytě mlčí ... stále mlčí...baterka v diktafonu dochází...přichází nádech, pozor!

☺ Pořadatelsky se to změnilo. Je to sice 5. Ročník, ale letos se na nich podílí celé divadlo Devítka, takže i my se učíme, ale myslím si - tedy doufám, že to zvládneme dobře. A co se týká souborů, tak si myslím, že to jde čím dál víc nahoru, že se hlásí čím dál víc souborů. Také diváků chodí rok za rokem více a více, takže nás snad čeká velice příjemná budoucnost.

ZÁVĚREM

Právě jsem se vrátil z Bucharů. Petr Rada můj Rachot přijal.

Letošní novátorský ročník se točí okolo variací čísla 5. Pořadí ročníku, počet dnů, rok, PSČ lokace, datum zahájení i počet diváků (těch nebylo 5, ale 455...po hrubém odhadu ☺). Ale letošnímu ročníku bych pětku jako známku rozhodně nedal. Byl by to donebevolající známkovací hřích. Harmonogram byl dodržen (krom vyhlášení v 16:70, to se nám prostě nepodařilo splnit), o soubory postaráno, bufet se po všechny dny nezastavil a divák si tak nemohl na nic stěžovat.

Ve stínu věže dolu Michal se odehrály kusy z per zkušených autorů, z vlastních spisovatelských dílen i vhodné kombinace oboru variant. Viděli jsme herce se smát, kolektivy se hádat, půvabné dámy plakat, honosné gentlemany bojovat a všechno to spodní prádlo? No škoda mluvit ☺ Velký dík patří kolektivu divadla Devítka, který se pod vedením sehrané dvojice Rada-Stejskal zaštitil nad veškerou organizací festivalu a od otevření divadla, až po zhasnutí posledního světla, bylo vše v nejlepším pořádku. Pět dní a čtyři dlouhé noci trval náš festival a už teď se začíná plánovat ročník nový. Divadla není nikdy moc. Koneckonců trocha toho komedianta je ukryta v každém z nás. Proto neváhejte, utíkejte do nejbližšího amatérského spolku, předvedte svůj um a schopnosti a za rok, za rok se budeme na Vás těšit. Zde v sále kulturního domu v Ostravě Michálkovicích, zde z mého skromného redakčního koutku, zde na stránkách Rachotu po Bucharach.

Na závěr si dovolím citovat Darrena Bakera: „ A možná tu byl i Jára Cimrman, ale zatím není to potvrzeno.“

Za redakci rachotu děkuje zcela vyčerpaný Michal Rychtr

porota hodnotí



moderátorky i s asistentkou



šťastná režisérka
nominovaného souboru



soubor se právě dozvěděl, že byl doporučen



kompletní redakce Rachotu

